

PJÄSEN: Musikal med stor konsertkänsla – ”All Shook Up” i Raseborg tankar publiken proppfull med musik

All Shook Up! Raseborgs sommar-teater kanaliserar ett flertal Elvislåtar i en kraftfull, proffsig föreställning. Christer Romberg ses som Chad.

Ann-Christine Snickars 13.07.2022 20:02 ÅBO UNDERRÄTTELSE

Raseborgs sommar-teaters ”All Shook Up” är en grym scenprestation. Den bygger på Elvislåtar och genren kallas jukeboxmusikal, men det är förstås levande musik som levereras, i detta fall i en tre timmars föreställning med dryga två och en halv timmes speltid på scenen.

Pjäsdialogen är ganska kortfattad, finns mest som markör som bekräftar att handlingen går vidare. Hurdana personerna är får vi veta genom sång och dans. Det hela landar i en extatisk slutet-gott-final, men det finns plats för en liten bromssträcka för huvudpersonen, chans att byta riktning och slå sig fri.

Berättelsen startar med Chad, motorcykelvagabonden som kommer till stan. Innan han tar orten i besittning ser han också den lokala finkan från insidan. Sen blir han föremål för tjejernas intensiva intresse.

Historien doftar gammal flickbok spetsad med **Shakespeare**. Shakespearemotiven dyker upp här och där, som romantisk fantasi hos sextonåringen som drömmer om förälskelse, som förförelseredskap (en sonett av S. ska få den utvaldas hjärta att smälta).

Leken med förklädnader och könsuttryck är fiskade ur Shakespeares komedier. Men störtlörelserna som också finns där understryks bäst av att den drabbade ylsjunger "One night with you ...". Det händer hela tiden.

Det är fullt ös från start! Och lite synd att man inte får se orkestern på scenen också, för den är så bra.

Kapellmästaren **Felix Lönnqvist** står också för den gedigna sånginstuderingen.

I de livligaste scenerna är ett par dussin personer framme och de ska ha ordentligt svängrum. Inte många sångstrofer låter sig höras utan att man faller in i dans.

Koreografierna av **Catrine Krusberg** är gjorda för många, och alla behöver inte göra på pricken likadant utan följer sin scenpersonlighet. Från åskådarplats är intrycket fritt och roligt.

Regissören **Riddo Ridberg** har, som vi vet, lång erfarenhet av att arbeta med musikteater och stora ensembler. Han får varje vrå av scenen att sjuda av liv, varje enskild syns. Och han lämnar aldrig komiska och humoristiska poänger oplockade.

Tillsammans med scenografen **Mimmi Resman** och kostymören **Anita Sandholm**, som bägge föredrar klara färger och tydliga konturer i det visuella, är Ridberg, Lönnqvist och Krusberg föreställningens suveräna intensitetsingenjörer.

Glimten i ögat behövs i historien vars tidsbundna värderingar är överspelade.

Småaktigheten i en amerikansk 1950-talshåla kanske i stället är en allmän bild av vad som utspelas i vårt fördomsfulla inre.

Till det yttre är det en småaktighet som älskar drama, att skruva upp indignationen inför allt som är främmande och nytt.

Men konservativa krafter är inte döda, de hittar bara andra måltavlor. Nämner inte den pjäsens ärkekonservativa borgmästare "kulturkriget", ett ord man inte använde när **Elvis** slog igenom, men som brukas i dag när man gräver i vem som får bestämma i frågor om identitet och värderingar.

Musikalen är förstås svepskäl för en grånande publik att komma och frossa sin ungdoms rebelliska musik.

Men levande musik går inte ner sig i nostalgi, den kräver att få vara i nuet. Jag har musiken inom mig, säger också Chad. **Christer Romberg** ger hans gestalt lite loja, poserande kroppsrörelser – och en säker röst.

En stjärna född. Jennifer Karlssons rollfigur Natalie är den som äger berättelsen och förändrar sitt liv. Förklädnaden är en tillfällig metod. Röst och sång imponerar hela vägen.

Snart försöker en och annan ta efter honom. Och stans bilmekaniker, en kompetent tjej som heter Natalie, blir helt till sig i trasorna. Egentligen är det **Jennifer Karlssons** Natalie som äger historien.

Hon vill ha Chad, men ännu mer vill hon ha friheten. Där lämnar vi Shakespeare och hans förkärlek för impulsiva bröllop och bejakar känslan i rock'n'roll.

Jennifer Karlsson har allt som rollen kräver, sångkänslan, tajmingen. Men alla som har solon fungerar fint.

Filip Rosengren som är den länge försmådde Dennis har en mycket vacker röst som också enskilt kommer till sin rätt.

Och i "Devil in Disguise" som **Patricia Korenius** (den stränga borgmästaren) river av, dyker en hel änglakör upp som en påminnelse om att Elvis hade en fot inne i gospelmusiken.

Låtlistan är tjugofem titlar lång, och där kan man göra sig en uppfattning om hur tempot skruvas upp. Den börjar med "Love Me Tender" och avslutas med "Burning Love".

Någonstans i mitten känns det som om man lättar från musikalen och landar i en stor konsertkänsla.

När tre timmar har gått är publiken också så fulltankad med musik att den inte kan ta in en droppe till.